

La il·lusió de ser apòstol

Sant Josepmaria ens encoratjava a ser el mateix Crist que passa al costat de la gent, a donar als altres el mateix amor de Crist amic. Per això és lògic que en la nostra oració alimentem aquesta il·lusió humana i divina de tenir sempre nous amics, perquè «Déu moltes vegades se serveix d'una amistat autèntica per dur a terme la seva obra salvadora», com afirma Mons. Fernando Ocariz.

07/08/2024

A l'Evangelí, el Senyor ens anima a posar els mitjans perquè tothom el conegui: "Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangelí", però com es pot fer això al segle XXI? Realment cal "anar-se'n a altres parts del món"? El més habitual és que no: a qualsevol lloc trobem gent que necessita conèixer Déu o consolidar la seva relació amb Ell; i també nosaltres mateixos necessitem l'ajuda d'altres persones per viure amb més profunditat la nostra fe. Llavors, com puc ajudar altres persones a trobar-se amb Déu? Com puc ser apòstol "aquí i ara"?, i en què consisteix veritablement "ser apòstol"?

Sant Joan narra que l'apòstol sant Andreu, després d'haver trobat Jesús i passar amb Ell un dia sencer, quan

va tornar a casa seva «*anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué: “Hem trobat el Messies” (...). I el va portar on era Jesús*». ^[1] És l'inici de la relació de sant Pere amb Jesús, que el portarà a donar la seva vida per Crist.

L'actitud de sant Andreu descriu l'essència de l'apostolat cristià. Havia passat aquell dia a casa de Jesús i, quan marxa, parla als seus amics d'aquest nou Amic que ha trobat. En això consisteix ser apòstol: estar molt a prop del Senyor, de manera que a un li resulti natural portar Déu a la gent que té al voltant. Per això, l'apostolat no és una activitat que es duu a terme en determinades circumstàncies o quan s'està amb algunes persones més allunyades de Déu, sinó que és un tret essencial dels qui experimenten la proximitat del Senyor: «No fem apostolat, som apòstols!». ^[2]

Ser “brasa encesa”

Per això, la primera condició per ser apòstol és conrear una amistat profunda amb Déu. «L'amistat amb Jesús és indestructible. Ell mai no se'n va, encara que de vegades sembla que fa silenci. Quan el necessitem es deixa trobar per nosaltres (cf. *Jr* 29, 14) i està al nostre costat anem on anem (cf. *Jos* 1, 9).

Perquè Ell mai no trenca cap aliança. A nosaltres ens demana que no l'abandonem: “Estigueu en mi” (*Jn* 15, 4). Però si ens allunyem, “ell continua fidel, ja que no pot negar-se ell mateix (2 *Tm* 2, 13)».^[3]

Únicament a través d'aquesta amistat amb Crist, l'apòstol es converteix en *brasa encesa, que cala foc allà on és.*^[4]

Sant Josepmaria solia fer servir el símil de la brasa per referir-se al paper dels cristians al món: «*Has de portar foc, has de ser una cosa que cremi, que abranti, que produeixi*

fogueres d'amor de Déu, de fidelitat, d'apostolat».^[5] El cristià, quan està a prop de Jesús, vivifica tots els ambients en què està i ho fa només amb la seva presència, amb el seu somriure, amb el seu servei, amb el seu lliurament als altres, perquè porta Déu amb ell a tot arreu, i això es transmet a les persones del seu voltant, sense que un mateix sàpiga explicar bé com passa.

Però la clau per a tot això rau en l'amistat personal amb Crist, que es conrea a través de l'oració: *«Et in meditatione mea exardescit ignis —I, en la meva meditació, s'encén el foc. —A això hi vas, a l'oració: a fer-te una foguera, flama viva que doni escalfor i llum».*^[6]

D'aquí que sant Josepmaria recomanés als que tenen il·lusió per apropar ànimes al Senyor que conreïn una vida interior profunda a través de l'oració i el sacrifici:

«Primer, oració; després, expiació; en tercer lloc, molt en “tercer lloc”, acció».^[7] És el camí que van seguir els apòstols: només després d’haver conviscut amb Jesús i conreat la seva amistat, es van llançar per tot el món per proclamar la Paraula de Déu.

L’amistat ja és apostolat

Quan als anys trenta sant Josepmaria començava la labor de l’Opus Dei amb joves a Madrid, es va esforçar per tractar alguns pocs universitaris, que van anar portant els seus amics per la primera residència. Moltes de les persones que van començar a freqüentar aquest centre de l’Opus Dei no ho feien per invitació expressa d’altres, sinó que, atrets per l’amistat i l’alegria de les persones que hi anaven, volien gaudir d’aquest ambient i s’hi acabaven apropant sense que ningú els en parlés directament.

Pedro Casciaro, un dels primers que va demanar l'admissió a l'Opus Dei en aquella època, narra una conversa que va tenir amb un altre estudiant de la seva classe, Francisco Botella, que més endavant també demanaria l'admissió a l'Obra: “L’11 d’octubre en Paco em va venir a veure a casa. Em va dir que sabia que jo parlava amb el Pare. (...) Jo li vaig comentar que ja havia pensat a convidar-lo a venir per la Residència i li vaig parlar de la labor apostòlica que impulsava el Pare. Em va demanar que li concertés una cita i així ho vaig fer: el Pare va quedar amb ell dos dies després, el dia 13 a les cinc de la tarda. Va començar a venir als Cercles cada dissabte i la nostra amistat es va anar fent cada vegada més gran”.^[8]__

Juntament amb els mitjans sobrenaturals (oració i vida de sacrifici), l'amistat és el motor principal de l'apostolat. Quan una

persona porta l'amor de Déu al cor, actua com una brasa encesa, que eleva la temperatura espiritual dels que té al voltant. Qualsevol persona parla de les coses que li il·lusionen i és capaç de transmetre-les als seus amics, amb tanta força com força tingui aquesta amistat.

Per això, la segona clau per ser apòstol és procurar la proximitat amb els altres, ser veritables experts en humanitat. I això és una cosa que, en primer lloc, s'aconsegueix procurant l'amistat amb Jesús: *«Com més a prop de Déu està l'apòstol, més universal se sent: el cor s'eixampla perquè hi càpiga tothom, i totes les coses, en els desigs de posar l'univers als peus de Jesús»*.^[9]

Si hi ha amistat, l'apòstol parla als seus amics de Déu amb naturalitat, com va fer sant Andreu amb el seu germà Pere: *“Hem trobat el Messies”*: ens hem topat amb la millor persona

que podíem trobar i no puc deixar de parlar-te'n.

Per això l'apòstol s'il·lusiona amb la idea de reforçar la seva amistat amb els del seu entorn, i és conscient que "l'amistat és en si mateixa, un valor"^[10] que fa créixer les persones. *«Els qui han trobat Crist no poden tancar-se en el seu ambient: seria una cosa ben trista aquest empetitiment! Han d'obrir-se com un ventall per tal d'arribar a totes les ànimes»*,^[11] com van fer els primers deixebles del Senyor.

En definitiva, quan estem a prop del Senyor i lluitem per estimar els nostres amics, ens convertim, gairebé sense adonar-nos-en, en veritables apòstols del Senyor que l'ajuden a estendre el seu Regne per tot el món, començant per les ànimes que tenim al voltant. D'aquesta manera, es fan realitat en nosaltres les paraules de sant Josepmaria a

Camí: «Encara ressona al món aquell crit diví: “Foc he vingut a dur a la terra, i què vull sinó que s’encengui?” —I ja ho veus: gairebé tot està apagat... No t’animes a propagar l’incendi?». ^[12]

[1] *Jn 1, 41-42*

[2] F. Ocáriz, Carta, 14.II.2017, núm. 9.

[3] FRANCESC, Exhort. apost. *Christus vivit* (25.III.2019), núm. 154.

[4] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 570

[5] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 985

[6] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 92

[7] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 82

[8] Pedro Casciaro, *Soñad y os quedaréis cortos*.

[9] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 764

[10] F. Ocáriz, Carta 1.XI.2019, núm. 18.

[11] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 193.

[12] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 801.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/la-il-lusio-de-
ser-apostol/](https://opusdei.org/ca-es/article/la-il-lusio-de-ser-apostol/) (27/03/2025)